

๗๗ คุณครับ...รักผมบ้างไหม

ภรรยาของผมเป็นชาวอิรัก นับถือศาสนาอิสลาม เธอเคร่งครัดในศาสนามาก เป็นลูกพี่ลูกน้องของผมเอง ซึ่งก่อนแต่งงานทางพ่อแม่ได้หมั้นหมายเธอไว้ให้ผม กอปรกับเธอและผมก็รู้จักคุ้นเคยกันมาก่อน และเรายังเคยพูดคุยเรื่องแต่งงานด้วยกันในสมัยเด็ก ๆ ซึ่งในตอนนั้นเธอพูดกับผมว่า ฉันจะแต่งงานกับเธอคนเดียวเท่านั้น ถ้าไม่มีเธอ ฉันจะไม่ยอมแต่งงานกับใครเด็ดขาดเลย คำพูดนี้ติดตรึงอยู่ในหัวใจของผม ไม่ลืมเลือน

ต่อมาเมื่อเธออายุ ๒๓ ปี ผมอายุ ๒๘ ปี ก็เข้าพิธีแต่งงานกันที่ประเทศอิหร่าน แต่เรามาอยู่กันด้วยกันที่ประเทศเดนมาร์ก มีลูกด้วยกัน ๓ คน หญิง ๒ คน ชาย ๑ คน

ภรรยาผมจิตใจเธออยากจะไปอยู่ต่างประเทศอิรัก ซึ่ง ๑ ปี เธอไปแค่ ๕ - ๑๐ ครั้ง

เป็นอย่างน้อย และเธอก็ให้เหตุผลกับผมว่า
ฉันเหงา ฉันคิดถึงพ่อแม่พี่น้อง ฉันอยากกลับ
อิรัก เพราะที่นั่นฉันอบอุ่น ทุกวันนี้เธอก็พา
ลูกๆ ไปอยู่ที่อิรักสลับกับมาอยู่กับผม ครึ่งละ
ประมาณ ๑ เดือนครึ่ง และผมก็คิดว่า จะปลูก
บ้านที่อิรักให้เธอไว้อยู่ในช่วงที่เธอกลับไป
แต่ผมจะอยู่ที่เคนมาร์กกับลูกๆ เพื่อให้ลูกได้
เรียนหนังสือด้วย ซึ่งภรรยาผมก็รู้สึกเห็นด้วย
กับความคิดนี้

ภรรยาของผม เธอรักผมหรือไม่ แล้วทำไม
เธออยากกลับไปอยู่กับญาติๆ ในอิรักทั้งๆ ที่มี
สงคราม ผมกับเธอจะอยู่ด้วยกันได้ตลอด
รอดฝั่งหรือไม่อย่างไรครับ

คุณครูไม่ใหญ่

ภรรยาของลูก ก็ยังรักตัวลูกอยู่ แหม ต้อง
มาถามครูไม่ใหญ่ ถามเธอสิจ๊ะ แต่ความผูกพัน
กับครอบครัวและแดนเกิดมันมีมากจนยากที่

จะห้ามใจที่จะไม่กลับไปถิ่นเดิมในสิ่งแวดล้อม
ที่พรั่งพร้อมไปด้วยหมู่ญาติ แม้จะเกิดภาวะ
สงครามก็ตาม เพราะว่าร่มเงาของหมู่ญาติ
นั้นร่มเย็นกว่าร่มไม้ใดๆ ทั้งสิ้น ไปอยู่ตรงนั้น
แม้อยู่ในภาวะสงครามก็มีความอบอุ่นซึ่งกัน
และกัน

ให้ลูกประคองรักนี้ไว้ให้ได้ตลอดไป ด้วย
การยินยอม ยืดหยุ่น ยึดแน่น เยือกเย็น เขียว
เธอบ้าง อะไรบ้าง เพราะเธอก็เป็นคนดี เป็น
ภรรยาที่ดีของสามี เป็นแม่ที่ดีของลูก ลูกอย่า
กังวลหรือเป็นทุกข์ใจเลย ชีวิตมันก็เป็นอย่างนี้
มันก็เป็นไปตามวิบากกรรม

ดังนั้นไม่ว่าเธอจะไปอิรักหรือไม่ไป ก็ให้
ลูกนั่งสมาธิ ทำใจใสๆ แล้วก็นึกถึงบุญนี้ให้
ไปคุ้มครองเธอและลูกให้ปลอดภัย

๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๙